

סיפור חיים:

שישי בערב. היא הייתה צריכה ללכת ברגל את כל דיזינגוף וחלק מארלזורוב. הם קבעו להיפגש במסעדה הקבועה, כמו בכל יום שישי בערב, אבל הפעם הוא אמר שיש לו משהו חשוב לומר. מאז גיל חמש הם ידידים. היא בת עשרים ושלוש והוא עוד מעט עשרים ושתיים. "אני מקווה שזה משהו חשוב" היא רוטנת לעצמה בדרך לשם.

היא נכנסת למסעדה ומתיישבת.

"כן, מה רצית לומר לי?" היא אומרת, חצי עייפה חצי עצבנית.

הוא מסתכל אליה ישירות לתוך העיניים שלה וקשה לו, הוא עוזר אומץ ואומר "אני אוהב אותך".

בבת אחת, היא כאילו יצאה מהעייפות של ההליכה אבל אז נרגעת ואומרת לו "כן, אבל אתה לא חושב שזה קצת קיטשי? כאילו, באמת, אנחנו חברים טובים מגיל חמש ועכשיו אתה אומר לי שאתה אוהב אותי. די קיטשי, לא?"

"כן, אבל זה מה שאני מרגיש" הוא עונה לה בתקיפות מסוימת.

היא מגלגלת עיניים "בסדר, טוב. אבל זה די משעמם".

"אני מניח שאת צודקת" הוא נאנח.

"ברור שאני צודקת". יש משהו קצת מרגיז בטון שלה, למרות שהוא שמע אותו כבר מיליון פעם.

"אז מה עכשיו?" הוא שואל.

היא מהרהרת קצת ומציעה "אולי מישהו יראה אותנו ויתנגד לקשר הזה?"

"די בנאלי. מה יקרה אם אני בעצם הבן שלך מהעתידי שבטעות התאהב בך?" הוא אומר.

"אוי נו, זה בול 'בחזרה לעתיד'. וחוץ מזה, מסע בזמן יוצר חורים בעלילה".

הוא מתעצבן ואומר "טוב, אין לי כוח לזה, לא משנה מה אני אגיד עכשיו זה יהיה צפוי".

"זה לא היה צפוי. אפשר למשוך את זה קצת".

"צודקת. אבל מה? עכשיו אני בנאדם שמנסה להתנתק מהשגרה?".

שניהם שותקים קצת עד שהיא מציעה "אולי אני אסתור לך בכעס ואצא החוצה ומישהו ירה בי בחוץ בגלל איזה סכסוך ישן?"

"אני חושב שזה יכול לעבוד".

"טוב".

היא סוטרת לו ויוצאת משם, בחוץ מישהו מחכה לה ויורה בה בגלל סכסוך ישן. הוא יוצא אליה בריצה.

"את בסדר?!"

"אני חושבת שלא. תסתכל על הצד החיובי, לזה אף אחד לא ציפה".